

Zwei Staaten bleiben zusammen, weil sie eine gemeinsame Herkunft haben. Sonst sind sie in allem unterschiedlich. Eine gleiche genetische Herkunft ist evolutionär gesehen eine sehr starke Bindung. Diese sollte man positiv nutzen.

Δύο κράτη παραμένουν μαζί επειδή έχουν κοινή προέλευση. Κατά τα άλλα είναι διαφορετικά σε όλα. Με εξελικτικούς λόγους, η κοινή γενετική προέλευση είναι ένας πολύ ισχυρός δεσμός. Αυτό θα πρέπει να αξιοποιηθεί θετικά.

K.K.

Meine etwas anderen Neujahrsgrüße an West- und Ostdeutsche sowie „alle dazwischen und außerhalb“

Deutschland bleibt ein Zwei-Staaten-Staat, denn die Ostdeutschen sind keine Gastarbeiter.

Konstantin Karras

(nach der Lektüre des Buches von Steffen Mau, „Ungleich Vereint“)

**90 % der Ostdeutschen bekennen sich zur Demokratie.
Und mehr als ein Drittel von ihnen wählt die AfD. Wie passt das zusammen?**

Wenn man über die neuen deutschen Bundesländer spricht, denkt man sofort an die AfD. Also an etwas Negatives.

In diesem kleinen Buch erfährt der Leser, dass die Ostdeutschen den Umfragen zufolge zu über 90 % zur Demokratie stehen. Gleichzeitig lehnen sie die von den Westdeutschen praktizierte Demokratie ab.

Dass man gegen die praktizierte Demokratie ist, ist nicht verwunderlich. Aber dass gleichzeitig so viele für die AfD sind, passt nicht zusammen. Es sei denn, und das muss die Erklärung sein, wir verstehen nicht dasselbe, wenn wir von Demokratie reden.

Zum besseren Verständnis kurz die Geschichte:

1939 hat Deutschland den Zweiten Weltkrieg begonnen und der Welt großes Leid zugefügt.

1945 war der Krieg mit katastrophalen Folgen zu Ende gegangen. Das besiegte Deutschland wurde unter den Siegern aufgeteilt. Es entstanden zwei deutsche Staaten mit zwei unterschiedlichen Gesellschaftssystemen.

1989 fiel die Mauer. Westdeutschland versprach Gorbatschow, dass die NATO um keinen Meter nach Osten erweitert würde. Mit diesem Versprechen war der Weg für die Wiedervereinigung frei.

Im Jahr 1990 fanden in der ehemaligen DDR die ersten und letzten freien Wahlen statt. Kurz darauf wurden die beiden deutschen Staaten mit dem 2+4-Vertrag vereint. Die im Jahr 1952 in London zugesagte Regelung der Reparationszahlungen für Griechenland wurde jedoch nie eingelöst.. Und so ging es mit den gebrochenen Versprechen weiter. Helmut Kohl versprach den Ostdeutschen einen baldigen Wohlstand, und Willi Brandt äußerte sich euphorisch: „Lasst es zusammenwachsen, was zusammengehört.“

Heute, 35 Jahre nach der Wiedervereinigung, schreibt Steffen Mau, was bei dieser Schnelligkeit des Vereinigungsprozesses alles nicht bedacht wurde und weshalb vieles schiefgelaufen ist.

Der Autor ist der Meinung, dass Deutschland weiterhin aus zwei großen, ungleichen Bevölkerungsteilen besteht, und ist überzeugt, dass separatistische Bestrebungen nach katalanischem Muster völlig ausgeschlossen sind. Auf Bundesebene sieht er zudem keine Wählermehrheit für die AfD. Er ist sogar

überzeugt, dass heutige AfD-Wähler durch entsprechende Demokratie-Lehrgänge zurückzugewinnen sind.

Die Menschen müssen Demokratie lernen, schreibt Steffen Mau in seinem Buch. Er schlägt die Bildung von Bürgerräten vor, in denen Menschen aus verschiedenen Bevölkerungsschichten zusammenkommen, um das Diskutieren zu lernen. Sie sollen ihre Meinung sagen und anderen zuhören. Eine gute Idee. Aber ist das nicht das Wesen der Demokratie? Hat es nicht alles mit einer Bürgerversammlung in der Athener Agora angefangen?

Wir sollten das Rad der Geschichte nicht um zweieinhalbtausend Jahre zurückdrehen. Wie eine gerechte Gesellschaft gestaltet wird, hat Platon in seinem Werk „Politeia“ genau beschrieben. Wir sollten die „Politeia“ lesen und uns bemühen, eine möglichst gerechte Gesellschaft aufzubauen. Mit „uns“ meine ich West- und Ostdeutsche sowie integrierte Nichtdeutsche.

Warum die Gastarbeiter zufriedener waren als die Ostdeutschen.

Im Jahr 1955, also vor 70 Jahren, nahm Westdeutschland die ersten italienischen Gastarbeiter auf. Dann kamen die Griechen, Spanier, Türken und andere. Beim Lesen des Buches versuchte ich, Parallelen bzw. Ähnlichkeiten zwischen der Wiedervereinigung und der Ankunft der Gastarbeiter zu finden. Natürlich kann man Birnen nicht mit Äpfeln vergleichen. Die Gastarbeiter kamen schließlich als Gäste in ein fremdes Land, während die Ostdeutschen in ihre Heimat zurückkehrten. Und dennoch findet man hier und dort interessante Vergleiche. Zum Beispiel ... Die Gastarbeiter kamen aus der Armut und fanden in Deutschland Arbeit. Ihre wirtschaftliche Lage hatte sich enorm verbessert. Der Gastarbeiter verglich seine neue Situation mit der alten und war im Großen und Ganzen zufrieden.

Anders der Ostdeutsche. Er kam von der Diktatur in die Freiheit. Seine Situation hat sich radikal verbessert. Aber er hat seine neue Situation nicht mit der in der DDR, sondern mit der seines westdeutschen Bruders verglichen. Das war ein großer Fehler, und noch schlimmer ist, dass dieser Fehler auch 35 Jahre später nicht korrigiert wurde. Zwar ist es ihm gelungen, den großen Bruder im Westen durch die AfD zu ärgern, aber das als Erfolg zu bezeichnen, zeugt nicht gerade von Intelligenz. So kann man nicht zufrieden werden.

Ganz persönlich: Wer wäre ich, wenn ich nicht nach Deutschland gekommen wäre, und wer wärest du, wenn die DDR noch existierte?

Diese Frage muss jeder von uns ehrlich beantworten. Meine Antwort lautet: Danke, Deutschland!

Das Buch „Ungleich vereint“ von Steffen Mau befasst sich letztendlich mit dem Thema Integration, das sowohl die Westdeutschen als auch die Ostdeutschen und alle anderen in Deutschland lebenden Menschen betrifft.

Sehr empfehlenswert!

K.K.
Arkadas

Οι κάπως διαφορετικοί πρωτοχρονιάτικοι χαιρετισμοί μου προς τους Δυτικο- και Ανατολικογερμανούς και «όλους τους ενδιάμεσους και εξωτερικούς»

Η Γερμανία παραμένει μια χώρα με δύο κράτη, επειδή οι Ανατολικογερμανοί δεν είναι φιλοξενούμενοι εργάτες.

Κωνσταντίνος Καρράς

(μετά την ανάγνωση του βιβλίου του Steffen Mau, «Ungleich Vereint»)

Το 90% των Ανατολικογερμανών είναι προσηλωμένοι στη δημοκρατία.

Και πάνω από το ένα τρίτο από αυτούς ψηφίζουν το AfD. Πώς ταιριάζουν αυτά μεταξύ τους;

Όταν μιλάτε για τα νέα γερμανικά κρατίδια, σκέφτεστε αμέσως το AfD. Με άλλα λόγια, κάτι αρνητικό.

Σε αυτό το μικρό βιβλίο, ο αναγνώστης μαθαίνει ότι, σύμφωνα με έρευνες, πάνω από το 90% των Ανατολικογερμανών είναι υπέρ της δημοκρατίας. Ταυτόχρονα, απορρίπτουν τη δημοκρατία που εφαρμόζουν οι Δυτικογερμανοί.

Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι άνθρωποι είναι εναντίον της ασκούμενης δημοκρατίας. Άλλα το γεγονός ότι τόσοι πολλοί είναι ταυτόχρονα υπέρ του AfD δεν βγάζει νόημα. Εκτός αν, και αυτή πρέπει να είναι η εξήγηση, δεν καταλαβαίνουμε το ίδιο πράγμα όταν μιλάμε για δημοκρατία.

Μια σύντομη ιστορική αναδρομή για να σας βοηθήσει να καταλάβετε:

Το 1939, η Γερμανία ξεκίνησε τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και προκάλεσε μεγάλα δεινά στον κόσμο.

Το 1945, ο πόλεμος έληξε με καταστροφικές συνέπειες. Η ηττημένη Γερμανία μοιράστηκε μεταξύ των νικητών. Προέκυψαν δύο γερμανικά κράτη με δύο διαφορετικά κοινωνικά συστήματα.

Το τείχος έπεσε το 1989. Η Δυτική Γερμανία υποσχέθηκε στον Γκορμπατσόφ ότι το ΝΑΤΟ δεν θα επεκτεινόταν ούτε ένα μέτρο προς τα ανατολικά. Αυτή η υπόσχεση άνοιξε το δρόμο για την επανένωση.

Το 1990 διεξήχθησαν οι πρώτες και τελευταίες ελεύθερες εκλογές στην πρώην ΓΛΔ. Λίγο αργότερα, τα δύο γερμανικά κράτη ενώθηκαν με τη Συνθήκη 2+4. Ωστόσο, ο διακανονισμός των αποζημιώσεων για την Ελλάδα που είχε υποσχεθεί στο Λονδίνο το 1952 δεν τηρήθηκε ποτέ. Και έτσι οι αθετημένες υποσχέσεις συνεχίστηκαν. Ο Χέλμουτ Κολ υποσχέθηκε στους Ανατολικογερμανούς ευημερία στο εγγύς μέλλον και ο Βίλλυ Μπραντ ήταν ευφορικός: «Ας μεγαλώσει μαζί ό,τι ανήκει μαζί».

Σήμερα, 35 χρόνια μετά την επανένωση, ο Steffen Mau γράφει για το τι δεν λήφθηκε υπόψη κατά την ταχύτητα της διαδικασίας επανένωσης και γιατί πολλά πράγματα πήγαν στραβά.

Ο συγγραφέας είναι της γνώμης ότι η Γερμανία εξακολουθεί να αποτελείται από δύο μεγάλους, άνισους πληθυσμούς και είναι πεπεισμένος ότι αποσχιστικές προσπάθειες κατά το καταλανικό πρότυπο αποκλείονται εντελώς. Επιπλέον, δεν βλέπει το AfD να κερδίζει την πλειοψηφία των ψηφοφόρων σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Είναι μάλιστα πεπεισμένος ότι οι σημερινοί ψηφοφόροι του AfD μπορούν να κερδηθούν πίσω μέσω κατάλληλων μαθημάτων δημοκρατίας.

Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν δημοκρατία, γράφει ο Steffen Mau στο βιβλίο του. Προτείνει τον σχηματισμό συμβουλίων πολιτών στα οποία άνθρωποι από διαφορετικά τμήματα του πληθυσμού συναντώνται για να μάθουν πώς να συζητούν. Θα πρέπει να εκφράζουν τις απόψεις τους και να ακούνε τους άλλους. Μια καλή ιδέα. Αλλά αυτή δεν είναι η ουσία της δημοκρατίας; Όλα δεν ξεκίνησαν με μια συνέλευση πολιτών στην αθηναϊκή Αγορά;

Δεν πρέπει να γυρίσουμε τον τροχό της ιστορίας δυόμισι χιλιάδες χρόνια πίσω. Ο Πλάτωνας περιέγραψε ακριβώς πώς οργανώνεται μια δίκαιη κοινωνία στο έργο του «Πολιτεία». Θα πρέπει να διαβάσουμε την «Πολιτεία» και να προσπαθήσουμε να οικοδομήσουμε μια κοινωνία όσο το δυνατόν πιο δίκαιη. Με τον όρο «εμείς» εννοώ τους Δυτικούς και Ανατολικούς Γερμανούς καθώς και τους ενσωματωμένους μη Γερμανούς.

Γιατί οι *Gastarbeiter* ήταν πιο ευτυχισμένοι από τους Ανατολικογερμανούς.

Το 1955, πριν από 70 χρόνια, η Δυτική Γερμανία δέχτηκε τους πρώτους Ιταλούς φιλοξενούμενους εργάτες. Στη συνέχεια ήρθαν οι Έλληνες, οι Ισπανοί, οι Τούρκοι και άλλοι. Καθώς διάβαζα το βιβλίο, προσπάθησα να βρω παραλληλισμούς ή ομοιότητες μεταξύ της επανένωσης και της άφιξης των φιλοξενούμενων εργατών. Φυσικά, δεν μπορείτε να συγκρίνετε τα αχλάδια με τα μήλα. Εξάλλου, οι φιλοξενούμενοι εργάτες ήρθαν σε μια ξένη χώρα ως φιλοξενούμενοι, ενώ οι Ανατολικογερμανοί επέστρεψαν στην πατρίδα τους. Παρ' όλα αυτά, ενδιαφέρουσες συγκρίσεις μπορούν να βρεθούν εδώ και εκεί. Για παράδειγμα ... Οι φιλοξενούμενοι εργάτες ήρθαν από τη φτώχεια και βρήκαν δουλειά στη Γερμανία. Η οικονομική τους κατάσταση είχε βελτιωθεί πάρα πολύ. Ο φιλοξενούμενος εργάτης συνέκρινε τη νέα του κατάσταση με την παλιά και ήταν γενικά ικανοποιημένος.

Ο Ανατολικογερμανός ήταν διαφορετικός. Ήρθε από τη δικτατορία στην ελευθερία. Η κατάστασή του είχε βελτιωθεί ριζικά. Αλλά δεν συνέκρινε τη νέα του κατάσταση με εκείνη της ΛΔΓ, αλλά με εκείνη του δυτικογερμανικού αδελφού του. Αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος, και το χειρότερο είναι ότι το λάθος αυτό δεν διορθώθηκε ούτε 35 χρόνια αργότερα. Κατάφερε να ενοχλήσει τον μεγάλο του αδελφό στη Δύση με το AfD, αλλά το να το αποκαλείς αυτό επιτυχία δεν είναι ακριβώς ένδειξη ευφυΐας. Δεν μπορείς να είσαι ικανοποιημένος με αυτόν τον τρόπο.

Σε προσωπικό επίπεδο: Ποιος θα ήμουν εγώ αν δεν είχα έρθει στη Γερμανία και ποιος θα ήσουν εσύ αν υπήρχε ακόμα η ΛΔΓ;

Ο καθένας από εμάς πρέπει να απαντήσει σε αυτή την ερώτηση με ειλικρίνεια. Η απάντησή μου είναι: Ευχαριστώ, Γερμανία!

Το βιβλίο «*Ungleich vereint*» του Steffen Mau ασχολείται τελικά με το θέμα της ενσωμάτωσης, το οποίο αφορά τόσο τους Δυτικογερμανούς όσο και τους Ανατολικογερμανούς και όλους τους άλλους ανθρώπους που ζουν στη Γερμανία.

Συνιστάται ανεπιφύλακτα!

K.K.

Αρκάδας